

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
PAOLO MENGOZZI
föredraget den 28 juni 2012¹

Mål C-215/11

**Iwona Szyrocka
mot
SiGer Technologie GmbH**

(begäran om förhandsavgörande från Sąd Okręgowy we Wrocławiu (distriktsdomstol i Wrocław))

”Förfarande för europeiskt betalningsföreläggande — Förordning nr 1896/2006 — Formella krav på ansökan — Den tidsperiod för vilken ränta på fordran kan yrkas — Perioden fram till dess att betalning sker”

I – Inledning

1. Sąd Okręgowy we Wrocławiu har i förevarande mål begärt förhandsavgörande från domstolen avseende tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (nedan kallad förordningen).²

II – Tillämpliga bestämmelser

A – Gemenskapslagstiftningen

2. I artikel 1 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”1. Syftet med denna förordning är att

- a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande, och
- b) möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att det fastställs miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

2. Denna förordning skall inte hindra en sökande från att driva in en sådan fordran som avses i artikel 4 genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt gemenskapsrätten.”

1 — Originalspråk: italienska.

2 — EUT L 399, s. 1.

3. I artikel 4 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”Förfarandet för det europeiska betalningsföreläggandet skall inrättas för att driva in penningfordringar som avser ett bestämt belopp och som har förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in.”

4. Artikel 7 i förordning nr 1896/2006 har följande lydelse:

”1. En ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande skall göras med hjälp av standardformulär A som återges i bilaga I.

2. I ansökan skall följande anges:

...

- b) Fordrans belopp, inbegripet huvudfordran samt i förekommande fall ränta, avtalsvite och kostnader.
- c) Räntesats om ränta yrkas på fordran, och den tidsperiod för vilken ränta yrkas, om inte lagstadgad ränta automatiskt läggs till kapitalbeloppet enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.
- d) Grunden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas.
- e) En beskrivning av den bevisning som bestyrker fordran.

...

3. I ansökan skall sökanden förklara att de lämnade uppgifterna så vitt han vet och tror är sanna och att han inser att varje avsiktligt felaktig uppgift kan leda till lämpliga påföljder enligt ursprungsmedlemsstatens lagstiftning.

...”

5. I artikel 8 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs följande:

”Den domstol till vilken ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnats in skall snarast möjligt och på grundval av uppgifterna i ansökningsformuläret pröva om de villkor som anges i artiklarna 2, 3, 4, 6 och 7 är uppfyllda och om fordran förefaller välgrundad. Denna prövning får ges formen av ett automatiskt förfarande.”

6. I artikel 9 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Om villkoren i artikel 7 inte är uppfyllda och [såvida inte] fordran ... är uppenbart ogrundad eller ansökan är obefogad skall domstolen ge sökanden tillfälle att komplettera eller rätta ansökan. Domstolen skall använda sig av standardformulär B, som återges i bilaga II.

2. Om domstolen kräver att sökanden skall komplettera eller rätta sin ansökan, skall den ange en tidsfrist som den anser vara lämplig med hänsyn till omständigheterna. Det står domstolen fritt att förlänga tidsfristen.”

7. I artikel 12 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Om kraven i artikel 8 är uppfyllda skall domstolen snarast möjligt ... utfärda ett europeiskt betalningsföreläggande med hjälp av standardformulär E, som återges i bilaga V.

...

3. I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om sina möjligheter

- a) att till sökanden betala det belopp som anges i föreläggandet,
eller
- b) att bestrida betalningsföreläggandet genom att till ursprungsdomstolen lämna in ett bestridande ...

4. I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om att

- a) föreläggandet utfärdades uteslutande på grundval av de uppgifter som sökanden har lämnat och som domstolen inte verifierat,
- b) föreläggandet blir verkställbart såvida inte ett bestridande lämnats in till domstolen i enlighet med artikel 16,
- c) om ett bestridande lämnas in, skall förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida sökanden inte uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall skall avbrytas.

...”

8. I artikel 16.3 i förordningen föreskrivs följande:

”3. Svaranden skall i bestridandet ange att han bestrider den aktuella fordran utan att behöva ange skälen för detta.”

9. I artikel 17.1 första stycket i förordningen anges följande:

”1. Om ett bestridande lämnas in inom den tidsfrist som anges i artikel 16.2 skall förfarandet gå vidare vid de behöriga domstolarna i ursprungsmedlemsstaten i enlighet med reglerna för ordinarie civilrättsliga förfaranden, såvida inte sökanden uttryckligen begärt att förfarandet i så fall skall avbrytas.”

10. I artikel 25 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Domstolsavgifterna för ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande och det ordinarie civilrättsliga förfarande som följer på detta vid ett bestridande av ett europeiskt betalningsföreläggande i en medlemsstat får sammantaget inte överstiga domstolsavgifterna för ett ordinarie civilrättsligt förfarande som inte har föregåtts av ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande i den medlemsstaten.

2. Vid tillämpning av denna förordning skall domstolsavgifter omfatta avgifter som skall erläggas till domstolen och vars storlek fastställs i enlighet med nationell lagstiftning.”

11. I artikel 26 i förordningen, med rubriken ”Förhållande till nationell processlagstiftning”, föreskrivs följande:

”Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.”

B – *Den nationella lagstiftningen*

12. Sąd Okręgowy i Wrocław har i sitt beslut om hänskjutande angett ett flertal bestämmelser i den polska civilprocesslagen som skulle kunna vara av betydelse i förevarande mål. Till dessa hör artiklarna 126, 128 och 187.1 i civilprocesslagen, i vilka det föreskrivs vad inlagorna och stämningsansökningarna ska innehålla och anges vilka handlingar som ska inges för att delges den andra parten, samt artiklarna 130.1 och 394.1 punkt 1, vilka reglerar det förfarande som ska tillämpas om en formellt felaktig ansökan inges och tillvägagångssättet för att överklaga rättens avgöranden på området.

13. Vidare har den nationella domstolen nämnt artikel 481.1 i den polska civillagen, enligt vilken borgenären, om gäldenären betalar en penningsskuld för sent, får kräva ränta under den tid som gäldenären har varit i dröjsmål, även om borgenären inte har lidit någon skada och förseningen har uppstått på grund av omständigheter över vilka gäldenären inte har kunnat råda.³ Den nationella domstolen har även nämnt artikel 190 i civilprocesslagen, enligt vilken det är möjligt att i domstol yrka betalning av återkommande framtida förmåner, såvida rättsförhållandet mellan parterna inte utgör hinder för detta.

III – Bakgrunden till tvisten och tolkningsfrågorna

14. Iwona Szyrocka, som är bosatt i Polen, ansökte den 23 februari 2011 om ett europeiskt betalningsföreläggande mot SiGer Technologie GmbH, Tangermünde (Tyskland), vid Sąd Okręgowy i Wrocław.

15. Inom ramen för nämnda förfarande uppkom följande frågor:

- Huruvida den prövning som föregår utfärdandet av ett betalningsföreläggande enligt artikel 8 i förordningen även ska omfatta en bedömning av huruvida de formella krav som föreskrivs i den nationella lagstiftningen i den stat vid vilken ansökan har ingetts är uppfyllda eller endast en bedömning av de villkor som anges i den aktuella förordningen.⁴
- Huruvida fordran avseende dröjsmålsränta redan ska ha förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in.
- Huruvida sökanden i sin ansökan varje gång ska ange räntebeloppet och kan yrka så kallad öppen ränta, det vill säga sådan ränta som löper fram till den tidpunkt då betalning sker av den i ansökan angivna penningfordran.

3 — Enligt uppgift från den nationella domstolen i punkt 8 i beslutet om hänskjutande innebär den tolkning av denna bestämmelse som Sąd Najwyższy (Polens Högsta domstol) gjorde i ett yttrande av den 5 april 1991 att skyldigheten att betala dröjsmålsränta är tidsbunden. Fordran förfaller nämligen till betalning när betalningsfristen har löpt ut och höjs sedan successivt för varje dag som gäldenären befinner sig i dröjsmål. En räntefordran uppstår således första dagen som dröjsmål föreligger och borgenären har rätt att separat kräva dröjsmålsränta för varje dag under dröjsmålet. Röntan anses som en periodisk och accessorisk förmån i förhållande till huvudfordran. I den polska rättsordningen är det tillåtet att kräva betalning av framtida ränta till dess att betalning sker och ett sådant krav kan framställas samtidigt som kravet avseende huvudfordran.

4 — Denna fråga uppkom framför allt på grund av att borgenären inte hade angett det värde som tvisten rörde i polsk valuta (trots att det var nödvändigt för att beräkna den avgift som skulle erläggas), hade angett fel kod i fält 7 i formulär A avseende ränta utan att, genom lämpligt tecken, precisera den period som låg till grund för beräkningen av röntan och inte hade angett på vilka belopp ränta yrkades.

— På vilket sätt rätten ska bevilja sådan ränta, med hänsyn till innehållet i standardformuläret (E) för det europeiska betalningsföreläggandet (bilaga V till förordningen).

16. Den nationella domstolen ansåg att det var oklart hur förordningen skulle tolkas och hänsköt därför följande åtta tolkningsfrågor till domstolen:

- ”1) Ska artikel 7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande tolkas så,
- a) att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla,

eller
  - b) att den endast fastställer minimivillkor för en sådan ansökan och att alla frågor som inte tas upp i denna bestämmelse ska regleras enligt nationell lagstiftning?
- 2) Ska sökanden, för det fall att fråga 1 b ska besvaras jakande och när ansökan inte uppfyller de formella kraven enligt medlemsstatens lagstiftning (till exempel att det inte har bifogats någon kopia av ansökan avsedd för motparten eller att värdet av föremålet för tvisten inte har angetts), uppmanas att komplettera ansökan enligt den nationella lagstiftningen i enlighet med artikel 26 i förordning nr 1896/2006 eller enligt artikel 9 i samma förordning?
- 3) Ska artikel 4 i förordning nr 1896/2006 tolkas så, att de inslag som en penningfordran ska ha enligt denna bestämmelse (det vill säga avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in) enbart avser huvudfordran eller avser de också kravet på dröjsmålsränta?
- 4) Ska artikel 7.2 c i förordning nr 1896/2006 tolkas så, att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande, när ränta inte automatiskt läggs till enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten, jämte huvudfordran också kan innehålla yrkande om
- a) alla räntor inklusive så kallad öppen ränta (som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med en icke med datum bestämd betalningsdag, till exempel 'från och med den 20 mars 2011 till dess att betalning sker'),
  - b) enbart de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med att ansökan lämnas in eller till och med att betalningsföreläggande utfärdas, eller
  - c) uteslutande de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med att ansökan lämnas in?
- 5) För det fall att fråga 4 a ska besvaras jakande, hur ska då rättens beslut avseende ränta i formuläret för betalningsföreläggande formuleras enligt förordning nr 1896/2006?
- 6) För det fall att fråga 4 b ska besvaras jakande, vem ska då ange räntebeloppet, sökanden eller rätten ex officio?
- 7) För det fall att fråga 4 c ska besvaras jakande, är sökanden då skyldig att i ansökan ange det beräknade räntebeloppet?

- 8) För det fall att sökanden inte har beräknat den ränta som yrkas till och med att ansökan lämnades in, ska rätten då ex officio beräkna denna eller ska den uppmana sökanden att komplettera ansökan enligt artikel 9 i förordning nr 1896/2006?”

IV – Målet vid domstolen

17. Kommissionen, den österrikiska regeringen, den portugisiska regeringen, Förenade kungarikets regering, den finländska regeringen och den polska regeringen har ingett skriftliga yttranden.

18. Vid förhandlingen den 18 april 2012 deltog kommissionen samt den finländska och den polska regeringen.

V – Den första tolkningsfrågan

19. Den nationella domstolen har, genom den första tolkningsfrågan, bett domstolen att klargöra huruvida de enda formella krav som ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla är dem som anges i artikel 7 i förordningen eller huruvida även de ytterligare krav som uppställs i den nationella lagstiftningen ska beaktas.

20. Vid en granskning av förordningens text framgår det att förfarandet för att erhålla ett europeiskt betalningsföreläggande och eventuella motsvarande nationella förfaranden är oberoende av varandra.

21. Detta följer, för det första, av det förhållandet att användningen av det europeiska förfarandet utgör, enligt artikel 1 och skäl 10 i förordningen, ett kompletterande och valfritt medel för sökanden, vilket varken ersätter eller harmoniserar mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar, utan tillkommer vid sidan av dessa som en ytterligare åtgärd för att skydda sökandens rättigheter.

22. Det är således inte uteslutet för den berörda personen att erhålla ett betalningsföreläggande genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt gemenskapsrätten.

23. Påpekandet ovan i punkt 20 bekräftas, för det andra, av skäl 16, enligt vilket domstolen utfärdar förelägget genom att endast använda de uppgifter som finns i det formulär som bifogats den aktuella förordningen och som fyllts i med angivande av de upplysningar som avses i artikel 7, utan att det i unionslagstiftningen föreskrivs någon möjlighet att komplettera innehållet genom att använda sig av externa källor.

24. I skäl 11 föreskrivs att på förhand fastställda formulär för att handlägga förfarandets olika skeden ska användas för att underlätta tillgången till förfarandet, sänka kostnaderna och minska tidsåtgången samt göra handläggningen av förfarandet enhetlig.

25. På så sätt blir det ännu mer uppenbart att det europeiska förfarandet är oberoende av de nationella förfarandena, eftersom användningen av nämnda formulär gör det möjligt att klara av formaliteterna och överbrygga de därmed sammanhängande olikheter som följer av de nationella bestämmelserna, samt att upprätta ett processuellt medel som i princip är identiskt i hela unionen och som därför skiljer sig från liknande medel som finns i medlemsstaterna.

26. Slutligen ger artikel 26 i förordningen ytterligare stöd för att det europeiska förfarandet är oberoende av de nationella förfarandena, eftersom det i artikeln föreskrivs att nationell lagstiftning endast är tillämplig vad gäller processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i förordningen.

27. När lagstiftaren har ansett att medlemsstaternas lagstiftning och förordningen ska tillämpas sida vid sida, vad beträffar specifika aspekter av förfarandet, har den nämligen gjort det uttryckligen genom att hänvisa till medlemsstaternas lagstiftning.⁵

28. Bestämmelsen i artikel 26 och de hänvisningar som har omnämnts i punkt 27 och i fotnot 5 skulle vara obegripliga, om avsikten verkligen hade varit att förordningens bestämmelser skulle kompletteras av de enskilda staternas bestämmelser, även vad gäller de aspekter som regleras i förordningen, eftersom det i sådant fall varken skulle ha varit nödvändigt att precisera att den nationella lagstiftningen kunde ges utrymme endast i processrättsliga frågor som inte behandlas i förordningen eller att ange de fall då medlemsstaternas lagstiftning i stället var tillämplig.

29. Det framgår även att gemenskapsförfarandet är oberoende av det nationella förfarandet om man beaktar syftet med förordningen, såsom detta kan utläsas av artiklarna och skälen i förordningen.

30. Genom att uttryckligen ange förordningens syfte, klargör nämligen artikel 1.1 att syftet med förordningen⁶ – genom införandet av det aktuella förfarandet för betalningsföreläggande – är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar⁷ och att möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i medlemsstaterna genom att det fastställs miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet⁸.

31. I skäl 29 i förordningen anges vidare att förordningen har till mål att, i enlighet med proportionalitetsprincipen, införa en enhetlig, snabb och effektiv mekanism för indrivning av nämnda fordringar, eftersom – enligt skälen 6 och 8 – de hinder för tillgången till en effektiv rättslig prövning i gränsöverskridande fall och den konkurrensnedvridning på den inre marknaden som uppstår på grund av att de förfaranden som står till buds för borgenärer i skilda medlemsstater fungerar på olika sätt har gjort att det krävs gemenskapslagstiftning som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen,⁹ med hänsyn till att försenade betalningar är ett stort hot mot företags överlevnad och leder till att många arbetstillfällen försvinner.

32. Av den anledningen infördes en enda uppsättning av gemensamma processuella miniminormer för att erhålla ett europeiskt betalningsföreläggande, vilken dock kan bidra till att uppnå det syfte som avses i punkterna 30 och 31 endast om dess oberoende garanteras i förhållande till de liknande uppsättningar av regler som medlemsstaterna redan har föreskrivit.

33. Om de nationella bestämmelserna kunde komplettera de aktuella bestämmelserna, skulle nämligen syftet med förordningen förfelas, eftersom man därigenom inte skulle få till resultat att förfarandena blir enhetliga och förenklas, utan det skulle ge upphov till lika många olika förfaranden som det finns rättsordningar i medlemsstaterna, vilka förfaranden dessutom skulle vara sammansatta av bestämmelser som föreskrivs både i de nationella rättsordningarna och i unionsrätten.

5 — Såsom exempelvis har skett i artikel 7.3, avseende de påföljder som ska tillämpas om ansökan innehåller felaktiga uppgifter, i artikel 10.2, rörande konsekvenserna med avseende på den del av den ursprungliga fordran som den nationella domstolen inte har ansett uppfyller kraven för att utfärda ett betalningsföreläggande, i artikel 11.3, vilken ger den berörda personen rätt att använda något annat förfarande som finns tillgängligt även om dennes ansökan har avvisats, och i artikel 12.5, enligt vilken domstolen ska se till att gäldenären delges föreläggandet i överensstämmelse med nationell lagstiftning.

6 — Samma mål omnämns även i skäl 9.

7 — Detta även genom användning av standardformulär för handläggningen av förfarandet, enligt skälen 11 och 16.

8 — Detta på grund av det ömsesidiga förtroendet för rättskipningen i medlemsstaterna, såsom anges i skäl 27.

9 — Enligt skäl 5 syftar införandet av ett enhetligt europeiskt förfarande för indrivning av obestridda fordringar just till att förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden.

34. Vidare är det uppenbart att lika tillgång till det aktuella förfarandet för alla borgenärer och gäldenärer i unionen endast kan uppnås genom att garantera en möjlighet att på förhand och abstrakt få kännedom om de bestämmelser som ska följas, utan att det alltid konkret måste undersökas, i samband med beslutet att ansöka om ett betalningsföreläggande, vilka nationella bestämmelser som gäller vid den domstol som handlägger ansökan.

35. Sådan kännedom kan endast uppnås om det förfarande som ska iakttas, förutom att det har gjorts så enkelt som möjligt, redan från början är detsamma inom hela unionen (utan att det påverkar de hänvisningar till nationella bestämmelser som finns däri).

36. Härav följer, mot bakgrund av såväl lydelsen i som syftet med de aktuella bestämmelserna, att förordningen ska tolkas så, att det däri föreskrivna förfarandet är oberoende i förhållande till de förfaranden som gäller i de enskilda medlemsstaterna.

37. I synnerhet ska det anses att de enda processuella kraven för utfärdande av ett betalningsföreläggande är de krav som finns i artikel 7 i förordningen och att när dessa krav är uppfyllda ska föreläggandet utfärdas utan att den nationella lagstiftningen har någon betydelse, eftersom nämnda föreläggande, i egenskap av en åtgärd på europeisk nivå och inte på statlig nivå,¹⁰ tillkommer vid sidan av de nationella medlen för indrivning av fordran utan att ersätta dessa.

38. Med avseende på förevarande mål vill jag påpeka att utfärdandet av ett europeiskt betalningsföreläggande, om de formella kraven i artikel 7 är uppfyllda, inte kan nekas enbart på grund av att de ytterligare krav som uppställs i nationell rätt för att reglera liknande förfaranden och som omnämndes vid förhandlingen inte är uppfyllda, såsom kravet vad gäller antalet ingivna kopior av ansökan och kravet att det värde som tvisten rör ska anges i nationell valuta.

39. Framför allt vill jag framhålla att de eventuella frågorna om domstolsavgifter, vilka omnämndes av den polska regeringen under förhandlingen och i dess yttrande, inte kan utgöra hinder för att utfärda det begärda föreläggandet. Domstolsavgifternas storlek ska dock fastställas i enlighet med nationell lagstiftning enligt artikel 25 i förordningen.

40. Jag föreslår följaktligen att domstolen ska besvara den första tolkningsfrågan enligt följande: Artikel 7 i förordningen ska tolkas så, att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla, med undantag av de frågor med avseende på vilka det specifikt hänvisas till medlemsstaternas lagstiftning.

41. Svaret på den första tolkningsfrågan gör att det inte är nödvändigt att pröva den andra tolkningsfrågan.

VI – Den tredje och den fjärde tolkningsfrågan

42. Sąd Okręgowy we Wrocławiu har ställt den tredje tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida artikel 4 i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att de inslag som en penningfordran ska ha enligt denna bestämmelse (det vill säga avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in) enbart avser huvudfordran eller också avser kravet på dröjsmålsränta.

43. Genom den fjärde tolkningsfrågan har Sąd Okręgowy we Wrocławiu ställt en rad frågor rörande den ränta som kan yrkas i det aktuella förfarandet.

10 — Eftersom föreläggandet utfärdas på grundval av processuella bestämmelser som är gemensamma för medlemsstaterna och som har införts genom en förordning.

44. I synnerhet har nämnda domstol ställt frågan huruvida det enligt artikel 7.2 c är möjligt att jämte huvudfordran också erhålla

- a) alla räntor inklusive så kallad öppen ränta, som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med en icke med datum bestämd betalningsdag,
- b) enbart de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med att ansökan lämnas in eller till och med att betalningsföreläggande utfärdas, eller
- c) uteslutande de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med att ansökan lämnas in.

45. Jag anser att de två frågorna bör prövas gemensamt, eftersom den nationella domstolen, enligt min mening, i huvudsak vill att domstolen ska klargöra huruvida det, mot bakgrund av samtliga bestämmelser i förordningen, i synnerhet artiklarna 4 och 7.2 c, är möjligt att yrka betalning av alla typer av ränta, inbegripet så kallad öppen ränta, det vill säga ränta som löper från förfallodagen till dess att betalning sker (i förevarande fall dröjsmålsränta).

46. Jag vill först av allt påpeka att den nationella domstolens resonemang inte kan godtas, eftersom den har dragit olika slutsatser vad beträffar möjligheten att kräva så kallad öppen ränta beroende på huruvida artikel 4 i den aktuella förordningen ska tolkas så, att de inslag som en penningfordran ska ha enligt denna bestämmelse (det vill säga avse ett bestämt belopp och ha förfallit till betalning när ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande lämnas in) enbart avser huvudfordran eller också avser kravet på dröjsmålsränta.¹¹

47. Skälet till detta är, för det första, att man därigenom underlåter att tolka nämnda artikel 4 mot bakgrund av de andra artiklar i förordningen som avser ränta.

48. I artikel 4 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs nämligen att förfarandet för det europeiska betalningsföreläggandet ska inrättas för att driva in penningfordringar som avser ett bestämt belopp och som har förfallit till betalning när ansökan lämnas in. I artikeln görs det inte någon uttrycklig åtskillnad mellan huvudfordran och ränta, eftersom den allmänt och med en särskilt vid formulering hänvisar till begreppet fordran.

49. Vid sidan av denna bestämmelse ska dock även artikel 7 i förordningen tas i beaktande. I denna artikel föreskrivs det att "[f]ordrans belopp, inbegripet huvudfordran samt i förekommande fall ränta, avtalsvite och kostnader" (artikel 7.2 b), räntesats om ränta yrkas på fordran, och den tidsperiod för vilken ränta yrkas (artikel 7.2 c) samt "[g]runden för talan, inbegripet en redogörelse för de omständigheter som åberopas till grund för fordran och, i förekommande fall, för den ränta som yrkas" (artikel 7.2 d) ska anges i ansökan om betalningsföreläggande.

50. I artikel 4 klargörs det i allmänna ordalag vad ansökan om betalningsföreläggande kan innehålla (indrivning av fordringar och således krav på betalning av ett penningbelopp), medan artikel 7 formellt beskriver fordrans beståndsdelar, genom att göra åtskillnad mellan huvudfordran, ränta, avtalsvite och kostnader (artikel 7.2 b).

51. För det andra tar den nationella domstolens resonemang som nämnts ovan i punkt 46 inte i beaktande att möjligheten att yrka ränta, eventuellt även öppen ränta, följer såväl av själva arten av huvudfordran och räntefordran som av dessa fordringars inbördes förhållande.

¹¹ — Jag instämmer följaktligen inte i det som den nationella domstolen har anfört i punkt 9 i motiveringen till sitt beslut om hänskjutande, nämligen följande: "Om det antas att de inslag som fordran ska ha enligt artikel 4 i förordningen även ska gälla räntefordran skulle detta innebära att sökanden endast kan beviljas ränta för tidsperioden mellan det att fordran förföll till betalning och det att ansökan lämnades in. Om så är fallet måste Europeiska unionens domstol inte besvara den nationella domstolens övriga frågor."

52. Ränta utgör nämligen en betalningsförpliktelse som skiljer sig från förpliktelsen att betala huvudfordran enbart på grund av att den är accessorisk till huvudfordran och avhängig av denna, och på grund av att dess storlek står i relation till den tid som har förflutit och varierar i förhållande till denna.

53. Det finns inte några ytterligare väsentliga skillnader mellan de båda förpliktelserna (i artikel 7.2 c och 7.2 d, vid klargörandet av att ansökan om betalningsföreläggande avser penningfordringar som består av ränta och huvudfordran, särskiljs ränta från huvudfordran enbart på grund av att det i vissa fall men inte i alla framställs ett krav på ränta) och i princip följer ränteförpliktelsen normalt sett förpliktelsen att betala huvudfordran och eventuella förändringar härav. Det kan således sägas att ränta endast kan krävas om det finns en huvudfordran som kan indrivas.

54. Det ovannämnda sambandet mellan förpliktelsen att betala huvudfordran och ränteförpliktelsen är således utformat på ett sådant sätt att

- 1) ränta ska betalas på grund av att huvudfordran måste erläggas (det vill säga den har förfallit till betalning) och betalning inte har skett (vad beträffar dröjsmålsränta, inom den avtalade eller lagstadgade tidsfristen), och
- 2) den accessoriska räntan med tiden inkorporeras i huvudfordran, och kommer att utgöra en viss del av dess belopp.

55. Svaret på frågan huruvida det är möjligt att genom ett europeiskt betalningsföreläggande kräva betalning av ränta, eventuellt även öppen ränta, kan således inte vara avhängigt av en tolkning av enbart artikel 4 eller det förhållandet att sådan accessorisk ränta anses avse ett bestämt belopp som har förfallit till betalning enligt artikel 4.

56. Skälet till detta är att de fordringar som kan indrivas vid domstol (och som består av huvudfordran, ränta, vite eller kostnader) ska identifieras genom en gemensam bedömning av artiklarna 4 och 7 och framför allt av den eventuella möjligheten att kräva ränta som följer av det ovannämnda accessoriska samband som föreligger mellan räntan och huvudfordran.

57. Som påpekats ovan är det nödvändigt att i sak pröva den fråga som Sąd Okręgowy we Wrocławiu har ställt avseende möjligheten att i det aktuella förfarandet även yrka upplupen ränta fram till dess att betalning sker eller endast den ränta som ska betalas när ansökan om betalningsföreläggande inges eller när det aktuella föreläggandet utfärdas.

58. Svaret framgår vid en granskning av förordningens artiklar och syfte samt vid en bedömning av föremålet för hela det aktuella regelverket och särdragen i den verksamhet som utförs av den myndighet till vilken ansökan har ingetts.

59. Jag vill först påpeka att enligt redan nämnda artikel 7, vilken allmänt reglerar de formella kraven på ansökan och uttryckligen nämner möjligheten att yrka ränta, åläggs (artikel 7.2 c) borgenären att ange räntesatsen och den tidsperiod för vilken ränta yrkas, men inte att även ange det exakta datum fram till och med vilket räntan yrkas.

60. I denna bestämmelse begränsas inte tillämpningsområdet till att endast avse upplupen ränta fram till dess att ansökan inges eller det europeiska betalningsföreläggandet utfärdas, och i bestämmelsen föreskrivs inte heller att den ränta som ska betalas måste kvantifieras exakt.

61. Samma påpekanden ska göras med avseende på artikel 4, mot bakgrund av vilken artikel 7 ska tolkas för att identifiera de fordringar som kan bli föremål för det aktuella föreläggandet, såsom har framhållits i punkterna 47–50 och 56 ovan.

62. Härav följer att de bestämmelser i förordningen som identifierar de fordringar som kan indrivnas vid domstol, genom att reglera hur ansökan ska fyllas i, inte utgör hinder för att även yrka öppen ränta, avseende vilken det inte är möjligt att ange till och med vilket datum ränta yrkas eller det slutliga totalbeloppet.

63. Man kommer även fram till samma slutsats om man bedömer förordningens syfte.

64. Såsom har påpekats vid prövningen av den första tolkningsfrågan,¹² har det genom förordningen införts ett enhetligt regelverk av processuell karaktär som syftar till att ge upphov till exekutionstitlar avseende gränsöverskridande penningfordringar som rör mindre värden, vilka kan åtnjuta fri rörlighet inom medlemsstaterna, om de miniminormer uppfylls som onödiggör alla mellanliggande förfaranden före erkännande och verkställighet. Därigenom uppnår man i praktiken även resultatet att handläggningen av sådana tvister förenklas och påskyndas (skäl 5 i förordningen) och att en snabb och effektiv indrivning av obestridda fordringar möjliggörs (skäl 6 i förordningen).

65. Om den aktuella förordningen tolkades så att det inte fanns möjlighet att jämte huvudfordran yrka så kallad öppen ränta, skulle de behov som har framhållits i punkt 64 inte tillgodoses.

66. Om borgenärerna ålades att begränsa sin ansökan till att endast avse huvudfordran, med eventuell tillägg för den ränta som konkret redan är upplupen när ansökan inges eller senast vid utfärdandet av betalningsföreläggandet, skulle borgenärerna tvingas inge ett flertal ansökningar, den första för att erhålla betalning av huvudfordran och upplupen ränta, och de övriga för att erhålla betalning av ränta för den efterföljande perioden.

67. Detta skulle försvåra erhållandet av en enda exekutionstitel som kan åtnjuta fri rörlighet inom medlemsstaterna och den totala fordran skulle delas upp i sina olika beståndsdelar, med följderna att det skulle ske en mångdubbling av antalet exekutionstitlar, vilket skulle innebära en ökning av antalet tvister och en ökning av tidsåtgången och kostnaderna för dessa samt att det skulle bli svårare att driva in de belopp som ska betalas, om inte annat så på grund av att det skulle leda till att många förfaranden inleds i stället för ett enda förfarande.

68. Vidare skulle borgenären bli tvungen att vid domstol ansöka om ett betalningsföreläggande på grundval av medlemsstaternas nationella lagstiftning i stället för enligt den aktuella förordningen, om det enligt den nationella lagstiftningen – såsom enligt den hänskjutande domstolen är fallet i Polen – vore möjligt att erhålla en exekutionstitel som avser hela fordran inbegripet ränta till dess att betalning sker, med hänsyn till att endast huvudfordran och en del av räntan skulle kunna yrkas enligt förordningen.

69. Man kommer slutligen fram till samma slutsats som i punkt 62 om man beaktar föremålet för hela det aktuella regelverket och särdragen i den verksamhet som utförs av den myndighet som handlägger ansökan.

70. Som påpekats ovan i punkterna 20 och 36, har det genom förordningen införts ett enhetligt förfarande som är oberoende i förhållande till de nationella förfaranden som avser utfärdande av betalningsföreläggande, genom att reglera endast de processuella aspekterna i samband med utfärdandet av ett europeiskt betalningsföreläggande, såsom även framgår av grönboken om ett europeiskt betalningsföreläggande och om åtgärder för att förenkla och påskynda handläggningen av tvister om mindre värden (vilken omnämns i skäl 5 i förordningen). I grönboken anges redan i inledningen att det verkliga syftet är att skapa ett särskilt, snabbt och kostnadseffektivt förfarande, som är tillämpligt i samtliga medlemsstater, för indrivning av fordringar som kan antas förbli obestridda.

12 — Se särskilt punkterna 30 och 31 ovan.

71. Vid utfärdandet av ett europeiskt betalningsföreläggande krävs vidare inte någon bedömning i sak av huruvida det finns fog för ansökan.

72. Mot bakgrund av artiklarna 8 och 12.4 krävs det nämligen endast en formell kontroll av att de processuella krav som uppställs i förordningen är uppfyllda och att fordran föreligger. Kontrollen grundar sig på de uppgifter som borgenären har lämnat i det formulär som har ingetts och förutsätter inte någon prövning av riktigheten i det som har uppgetts. När ett betalningsföreläggande har utfärdats, ska därför gäldenären upplysas om att föreläggandet utfärdades uteslutande på grundval av de uppgifter som sökanden har lämnat.

73. Skälet till detta är att domstolarna, inom ramen för det europeiska förfarandet, faktiskt inte gör någon fullständig prövning, vilket endast sker om föreläggandet bestrids. Arten av den verksamhet som utförs av de myndigheter som handlägger ansökningarna varierar följaktligen beroende på i vilket skede de ingriper.

74. Under det skede av förfarandet som inte är kontradiktoriskt, vilket regleras av unionsrätten, ska domstolarna endast undersöka huruvida ansökan är formellt riktig på grundval av borgenärens uppgifter. Under förfarandet för bestridande, vilket regleras av medlemsstaternas nationella rätt och avser den faktiska bedömningen av fordringsanspråket, gör däremot domstolarna en fullständig prövning.¹³

75. Det eventuellt mindre omfattande skyddet för gäldenären i det skede som avslutas med utfärdandet av ett europeiskt betalningsföreläggande följer oundvikligen av att det är nödvändigt att göra förfarandet så enkelt och enhetligt som möjligt. Det mindre omfattande skyddet kompenseras först och främst av att gäldenären, enligt artikel 16.3, kan lämna in ett bestridande utan att ens behöva ange skälen för detta och enligt artikel 17 åstadkomma att förfarandet fortsätter som ett ordinarie civilrättsligt förfarande, och vidare av den omständigheten att borgenären, enligt artikel 7.3, ska förklara att de lämnade uppgifterna är sanna och att han är medveten om att felaktiga uppgifter kan leda till påföljder.¹⁴

76. Som kommissionen påpekade under förhandlingen är det följaktligen först vid ett bestridande som den behöriga domstolen kommer att göra en fullständig prövning i sak av de frågor som avser rätten till och storleken på huvudfordran och fordran avseende ränta, även öppen ränta, i förekommande fall genom att ingående analysera den materiella lagstiftning (eller eventuellt de lagstiftningar) som reglerar förhållandet.

77. Förordningen rör således processuella institut och avser de sätt på vilka det är möjligt att erhålla ett betalningsföreläggande som åtnjuter fri rörlighet inom medlemsstaterna när en fordran föreligger. Förordningen behandlar däremot inte materiella aspekter, i synnerhet inte – såvitt är av intresse här – frågan om vilken ränta som kan yrkas.

78. På grundval av det ovan anförda och mot bakgrund av den aktuella förordningens formella text, dess syfte, de aktuella bestämmelsernas innehåll och arten av den verksamhet som utförs av den myndighet som handlägger ansökan, ska det följaktligen konstateras att när det gäller förfarandet för att erhålla en exekutionstitel ska förordningen (och den nationella lagstiftningen, i den mån det i

13 — Jag anser att det genom den aktuella förordningen har införts ett så kallat enkelt summariskt system (i vart fall potentiellt sett), det vill säga ett system där domstolarna utfärdar betalningsföreläggande utan att i sak bedöma huruvida det finns fog för ansökan (i andra system, så kallade bevisbaserade system, görs däremot en sådan kontroll och borgenären måste således inge bevis för sin fordran). I de enkla systemen kompenseras det uppenbart mindre omfattande skyddet av gäldenärens rättigheter av att det är ytterst enkelt för gäldenären att bestrida betalningsföreläggandet (utan att ens behöva ange skälen för detta).

14 — Det rör sig om en bestämmelse som hänvisar till institutet *affidavit* (skriftlig förklaring under ed) som är typiskt för de rättsordningar som bygger på *common law*.

förordningen finns hänvisningar till denna lagstiftning eller till processuella institut som inte är reglerade) tillämpas, medan det med avseende på de typer av ränta som kan yrkas (identiska yrkanden framställs dock för fordrans samtliga beståndsdelar) logiskt sett är de materiella bestämmelserna som reglerar förhållandet mellan parterna som ska tillämpas.

79. Om borgenären enligt dessa materiella bestämmelser har möjlighet att yrka så kallad öppen ränta, kan borgenären erhålla sådan ränta även genom att använda det förfarande som föreskrivs i förordning nr 1896/2006.

80. Om det enligt nämnda lag endast kan yrkas betalning av den ränta som är upplupen den dag då ansökan inges eller då domstolen utfärdar betalningsföreläggandet, måste borgenären däremot anpassa sin ansökan till dessa bestämmelser.

81. Härav följer att om borgenären i förevarande mål enligt de materiella bestämmelser som reglerar förhållandet (vilka enligt beslutet om hänskjutande är de polska bestämmelserna) har rätt till betalning även av så kallad öppen ränta, ska den hänskjutande domstolen godta även ett sådant ränteyrkande vid utfärdandet av betalningsföreläggandet.

82. För övrigt finns det inte några skäl för att en fordran som inbegriper så kallad öppen ränta enligt den materiella lagstiftning som är tillämplig på avtalet, vilken ofta uttryckligen har valts av parterna eller som parterna i vart fall har haft kännedom om på förhand, ska minskas till sitt belopp till följd av att förfarandet i den aktuella förordningen tillämpas, trots att det inte finns någon uttrycklig bestämmelse med den innebörden i förordningen.

83. Förenade kungarikets regering är av den uppfattningen att det endast kan yrkas att ränta ska utgå fram till och med dagen för utfärdandet av betalningsföreläggandet.

84. Skälet till detta är att det i anvisningarna för att fylla i ansökan om betalningsföreläggande, vilka utgör en del av bilaga I till den aktuella förordningen, med hänvisning till fält 7 i formuläret för att ansöka om ett sådant föreläggande, endast anges vilket förfarande som ska tillämpas för att erhålla ränta för tiden fram till dagen för domstolens beslut avseende borgenärens ansökan (närmare bestämt anges det att det i så fall inte är nödvändigt att fylla i den sista rutan i ovan nämnda fält 7).

85. Ytterligare argument till stöd för denna ståndpunkt följer av att formuläret för utfärdande av ett betalningsföreläggande (formulär E i bilaga V till förordningen) gör det möjligt för domstolen att under posten "Ränta" ange när föreläggandet utfärdades om borgenären begär detta.

86. I det avseendet hänvisar jag till det ovan anförda och påpekar, till skillnad från Förenade kungarikets regering, att de aktuella anvisningarna endast ger exempel på de fall som i praktiken skulle kunna föreligga.

87. Jag vill framhålla att formuläret för att ansöka om ett betalningsföreläggande gör det möjligt att anpassa ränteyrkandet till borgenärens konkreta krav, bortsett från anvisningarna om hur formuläret ska fyllas i.

88. Det är nämligen möjligt att sätta samman den kod som ska anges i fält 7 i formuläret avseende ränta genom att använda siffran 6 och bokstaven E (som betyder "Annat") för att sedan fylla i utrymmet längst ned i nämnda fält som innehåller anvisningen "För kod 6 och/eller E, var god specificera" och vid behov fält 11, med rubriken "Ytterligare intyganden och uppgifter (vid behov)".

89. På så sätt kan borgenären utan risk yrka ränta fram till och med önskat slutdatum, eventuellt även fram till dess att betalning sker, utan att från början behöva ange ett precist räntebelopp.

90. Detta framgår även av det faktum att det enligt avslutningsfrasen i formuläret för att ansöka om ett betalningsföreläggande inte krävs att ett specifikt belopp anges, utan däri hänvisas det endast till betalningen av "ovanstående huvudfordran" (kapitalbeloppet) "plus räntor". Uttrycket "ovanstående" används således inte med avseende på räntorna.

91. Vad beträffar formuläret för utfärdande av betalningsföreläggande (formulär E i bilaga V till förordningen), vars avslutande del innehåller, med avseende på ränta, uppgiften "Belopp", vill jag påpeka att det inte finns något som hindrar att domstolen förpliktar gäldenären att betala inte ett exakt sifferbelopp, som beräknas med hänvisning till ett visst angett datum, utan "utestående belopp vid tidpunkten för betalningen".

92. Den portugisiska regeringen har instämt i den lösning som Förenade kungarikets regering har föreslagit, i synnerhet på grund av att det i artikel 12.3 a i förordning nr 1896/2006 föreskrivs att det i betalningsföreläggandet ska införas en upplysning till gäldenären om att denne till sökanden kan betala det belopp som anges i föreläggandet.

93. I det avseendet hänvisar jag till det ovan anförda och påpekar att den som betalningsföreläggandet riktar sig till är, vid mottagandet av det delgivna betalningsföreläggandet, helt i stånd att på grundval av en enkel matematisk beräkning räkna ut det utestående beloppet vid tidpunkten för betalningen. Om gäldenären inte godtar det belopp som har fastställts med hänvisning till räntesatsen och till det datum från och med vilket ränta ska löpa enligt betalningsföreläggandet, kan vederbörande inte ett bestridande.

94. Det standardiserade sättet att fylla i ovannämnda formulär och de bifogade anvisningarna för detta kan för övrigt inte frånta borgenären rätten att kräva all ränta som ska betalas till denne vid tidpunkten för betalningen, om det är möjligt enligt den materiella lagstiftning som är tillämplig på avtalsförhållandet, med hänsyn till att det vid en helhetsbedömning av förordningens text framgår att det inte föreligger något hinder häremot.

95. Den lösning som den portugisiska regeringen och Förenade kungarikets regering har förordat skulle däremot klart förfela förordningens syften, det vill säga att förenkla och påskynda handläggningen av tvister och att snabbt och effektivt indriva obestridda fordringar, och skulle kunna leda till att borgenärerna föredrar att använda de nationella förfarandena för betalningsförelägganden, vilka skulle garantera att deras anspråk tillgodoses till fullo, snarare än det aktuella förfarandet.

96. Jag föreslår följaktligen att domstolen ska besvara den tredje och den fjärde tolkningsfrågan genom att fastslå att artiklarna 4 och 7.2 c i förordningen ska tolkas så, att det i förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande är möjligt att, jämte huvudfordran, kräva alla typer av ränta som kan yrkas enligt den materiella lagstiftning som är tillämplig på avtalsförhållandet och således, beroende på situationen, såväl de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med en icke med datum bestämd betalningsdag som de räntor som löper till och med den dag då ansökan lämnas in eller till och med den dag då betalningsföreläggandet utfärdas.

VII – Den femte tolkningsfrågan

97. Den nationella domstolen har ställt den femte frågan för att få klarhet i, för det fall att fråga 4 a ska besvaras jakande, hur rättens beslut avseende ränta i formuläret för betalningsföreläggande ska formuleras enligt förordning nr 1896/2006.

98. I det avseendet vill jag påpeka att det i slutet av det aktuella formuläret finns ett lämpligt utrymme där räntan ska anges efter huvudfordran.

99. Om det är fråga om så kallad öppen ränta och sådan ränta kan tillerkännas enligt de materiella bestämmelser som reglerar avtalet, ska rätten, eftersom den inte kan kvantifiera beloppet, inskränka sig till att i det utrymme som nämnts ovan i punkt 98, under posten "Ränta" i kolumnen "Datum", föreskriva att ränta ska betalas fram till dess att betalning sker och i kolumnen "Belopp" ange räntesatsen.

100. Självklart ska dock alla andra former av uppgifter som i huvudsak är likvärdiga och som på ett tydligt sätt kan förklara innehållet i rättsens beslut anses godtagbara (i det avseendet hänvisar jag till de lösningar som inte bara kommissionen utan även den polska och den österrikiska regeringen har föreslagit i sina inlagor).

101. Med avseende på de fall (vilka också omfattas av tolkningsfrågorna 4 a och 5, enligt den hänskjutande domstolen) då det i stället yrkas betalning av ränta till och med att ansökan lämnas in eller betalningsföreläggande utfärdas, kan rätten beräkna räntan, eftersom den känner till räntesatsen och referensperioden, och i utrymmet i slutet av det formulär som nämnts ovan i punkt 98 även ange det räntebelopp som ska betalas.

102. Jag föreslår följaktligen att domstolen ska besvara den femte tolkningsfrågan enligt följande: Beslutet avseende ränta i formuläret för betalningsföreläggande kan formuleras på följande sätt enligt förordningen:

- Om det är fråga om så kallad öppen ränta och sådan ränta kan tillerkännas enligt den lag som reglerar avtalet, ska rätten – i det lämpliga utrymme som finns i slutet av formuläret för utfärdande av betalningsföreläggande vari ska anges det belopp som ska betalas – under posten "Ränta" i kolumnen "Datum", skriva att nämnda ränta ska betalas fram till dess att betalning sker, varvid räntesatsen specificeras i kolumnen "Belopp". Alla avvikande uppgifter som i huvudsak är likvärdiga och som på ett tydligt sätt kan förklara innehållet i beslutet ska dock anses godtagbara.
- Om det yrkas betalning av ränta till och med att ansökan lämnas in eller betalningsföreläggande utfärdas, kan rätten beräkna räntan och i utrymmet i slutet av det ovannämnda formuläret ange det räntebelopp som ska betalas.

103. Med hänsyn till svaret på den fjärde och den femte tolkningsfrågan, är det inte nödvändigt att pröva den sjätte och den sjunde frågan.

VIII – Den åttonde tolkningsfrågan

104. Den nationella domstolen har ställt den åttonde tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida rätten, för det fall att sökanden inte har beräknat den ränta som yrkas till och med att ansökan lämnades in, ex officio ska beräkna denna eller huruvida rätten ska uppmana sökanden att komplettera ansökan enligt artikel 9 i förordning nr 1896/2006.

105. I det avseendet hänvisar jag till det ovan anförda och upprepar att borgenären inte är skyldig, enligt artikel 7 i förordningen, att beräkna räntebeloppet för att ansökan inte ska avvisas eller avslås, även om borgenären likväl får göra en sådan beräkning.

106. Rätten kan göra denna beräkning, förutsatt att sökanden har lämnat de uppgifter som krävs för det ändamålet (såsom uppgifter om valuta, räntesats och från och med vilken tidpunkt den accessoriska räntan ska beräknas).

107. För det fall att de uppgifter som krävs för beräkningen inte har angetts eller är ofullständiga ska rätten, såvida inte fordran är uppenbart ogrundad eller ansökan är obefogad,¹⁵ ge sökanden tillfälle, enligt artikel 9 i förordningen, att komplettera eller rätta ansökan inom en tidsfrist som rätten anser vara lämplig.

108. Jag föreslår följaktligen att domstolen ska besvara den åttonde tolkningsfrågan enligt följande:

- För det fall att sökanden inte har beräknat den ränta som yrkas till och med att ansökan lämnades in, ska rätten göra denna beräkning, förutsatt att borgenären har lämnat de uppgifter som krävs för detta.
- Om de uppgifter som krävs för beräkningen inte har angetts eller är ofullständiga ska rätten, såvida inte fordran är uppenbart ogrundad eller ansökan är obefogad, ge sökanden tillfälle, enligt artikel 9 i förordning nr 1896/2006, att komplettera eller rätta ansökan inom en tidsfrist som rätten anser vara lämplig.

IX – Förslag till avgörande

109. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen ska besvara de frågor som har ställts av Sąd Okręgowy we Wrocławiu på följande sätt:

- 1) Artikel 7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande ska tolkas så, att den på ett uttömmande sätt reglerar alla villkor som en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ska uppfylla, med undantag av de frågor med avseende på vilka det specifikt hänvisas till medlemsstaternas lagstiftning.
- 2) Artiklarna 4 och 7.2 c i förordning nr 1896/2006 ska tolkas så, att det i förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande är möjligt att, jämte huvudfordran, kräva alla typer av ränta som kan yrkas enligt den materiella lagstiftning som är tillämplig på avtalsförhållandet och således, beroende på situationen, såväl de räntor som löper från och med en särskilt bestämd förfallodag till och med en icke med datum bestämd betalningsdag som de räntor som löper till och med den dag då ansökan lämnas in eller till och med den dag då betalningsföreläggandet utfärdas.
- 3) Beslutet avseende ränta i formuläret för betalningsföreläggande kan formuleras på följande sätt enligt förordning nr 1896/2006:
  - a) Om det är fråga om så kallad öppen ränta och sådan ränta kan tillerkännas enligt den lag som reglerar avtalet, ska rätten – i det lämpliga utrymme som finns i slutet av formuläret för utfärdande av betalningsföreläggande vari ska anges det belopp som ska betalas – under posten ”Ränta” i kolumnen ”Datum”, skriva att nämnda ränta ska betalas fram till dess att betalning sker, varvid räntesatsen specificeras i kolumnen ”Belopp”. Alla avvikande uppgifter som i huvudsak är likvärdiga och som på ett tydligt sätt kan förklara innehållet i beslutet ska dock anses godtagbara.
  - b) Om det yrkas betalning av ränta till och med att ansökan lämnas in eller betalningsföreläggande utfärdas, kan rätten beräkna räntan och i utrymmet i slutet av det ovannämnda formuläret ange det räntebelopp som ska betalas.

15 — Om inte lagstadgad ränta automatiskt läggs till kapitalbeloppet enligt lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten, såsom föreskrivs i artikel 7.2 c i förordningen.

- 4) För det fall att sökanden inte har beräknat den ränta som yrkas till och med att ansökan lämnades in, ska rätten göra denna beräkning, förutsatt att borgenären har lämnat de uppgifter som krävs för detta.
- 5) Om de uppgifter som krävs för beräkningen inte har angetts eller är ofullständiga ska rätten, såvida inte fordran är uppenbart ogrundad eller ansökan är obefogad, ge sökanden tillfälle, enligt artikel 9 i förordning nr 1896/2006, att komplettera eller rätta ansökan inom en tidsfrist som rätten anser vara lämplig.